

BÁNFAI ZSOLT

Hálóba fonva

A padló rácsozatát figyeled.
Lépteid csonkolt dimenziók emlékeit
sűrítik a lapok hálójába –
egyes kockákból fejek emelkednek fel,
koponyák, pillangók bukkannak elő.
Vállak világítanak.
Hanyagul odavetett árnyak mintái
születnek pupillák lobogó tűzfalán –
a háló megőrzi az arcokat.
Vérkör-vájta kövületben csillan meg
hordalék, vad kirakat, temető.
Mellkasodban a dagály lüktet,
menet közben csontjaid számolod –
húsba temetett fehér gerendák.
A rétegek alól madarakat ásol elő.
Mert kitüremkedsz a hálóból,
ütések fonákja tapaszt a mélybe –
kiakasztod zubbonyod abroncsait,
megrajzolod a szabadulás ívét –
felszállás előtt leoltod a fugákba tapadt
vágycsontok dobbanásait –
kiüszod a kelyhet, de az emlékezés
ostyáit még keresni kell.